

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., $\frac{1}{2}$ évre 6 kor., $\frac{1}{4}$ évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdekben.

A zsidók Oroszországban.

Borzalmas hírek szállonganak a Kárpátokon túlról. Puskák ropogása, bombák dörrenése, amelynek nyomán vérfagyaláló jalkiáltás, átok és siralom szava zendül fel.

Figyelemmel nézegetem az újságok rovatait s mivel a mi nagy lapjaink általában egy közös forrásból táplálkoznak, mindig a szemembe ötlük egy rovat, a mely ritkított, vagy kövérré hizott betűkkel panasszal fordul az olvasó sóságos szívéhez. A cím rendszerint hangzatos: *Zsidóüldözés Oroszországban* s meghatóan s háborzongatóan van leírva benne, hogy mily pokoli gyűlölettel, mily embertelen vadsággal mészárolják Oroszországban a zsidókat, nemcsak férfiakat, a kik védeni tudják magukat, hanem tehetetlen öreget, védtelen nőket, ártatlan gyermekeket is.

A kereszténység s emberiség nevében mindenkinek el kell ítélni a ballatlan szörnyűségeket s csodálkoznunk kell, hogy a civilizáció mai előrehaladottsága idején még mindig lehetségesek ily szörnyűségek Európában is.

Borzadva gondolunk a vérfagyasztó jelenetekre. De önkéntelenül mégis azt kérdezzük magunktól: Hát miért épen a zsidók mindenütt a csöveselék háborgásának áldozatai? Tudunkkal Oroszországban

nem csupán zsidók az idegenek. Vannak ott lengyelek, lithvánok, georgiaiak, németek. Vannak az oroszok közt mohamedánok, protestánsok, katolikusok. S azt is tudjuk, hogy orosz nép a maga elzárkózottságában nem csupán a zsidót, hanem a katolikust, protestánt, mohamedánt is idegennek tekintti. Középkori szűkkeblűséggel terhelte pópáik egyikét épügy vadhusnak hirdetik a nemzet testében, mint a másikat emlékezhetünk a lengyel katolikusok üldözésére, mikor a neki vadult kuzokok vallási fanatizmusuktól üzetve, a templomban robanták meg a katolikusok ajtatoskodó seregét s vérfürdőt rendeztek köztük.

Miért történik most az, hogy a bomlás processzusának megindulásakor a fegyver éle a zsidóság testén tompul el? — miért hallja Európa egyedül a zsidó haldoklók jalkiáltását abból a néma, eltemetett országból?

Vegyük az egyik esetet: A sajtó Európa-szerte a zsidóság kezében van. Azokat a híreket közlik, a melyek nekik tetszenek s úgy közlik, a mint a hangulatkeletést óhajtják. Lehet, hogy az Allianze Izrae'ite nemzetközi szervezetének most az a célja, hogy az egész világ részvétele — kezdve az angol királytól lefelé — az oroszországi agyonanyargatott zsidóság javára keltse fel. Lehet.

Nekünk azonban másféle értesüléseink vannak. Nem körülmélt értesüléseink azt mondják, hogy az orosz forradalmárok nagy része zsidókból került. A zsidó egyetemi hallgatók és hallgatónők nagy része — pedig nem kevesen vannak — a forradalom paripáján ül. Az alsóbb néposztály agitátorai nagyrészt a szegényebb zsidók köréből kerülnek ki. Azok viszik a zászlót s azok tolják előtérbe a fellázított tömeget, a mikor a fegyverek összeméréséről van szó.

Hát nálunk nem így van? A szociáldemokrata csöveselék ki lovagolja? — nem a jakabok? egy csomó félbenmaradt exisztencia, a kiknek a nagy halakból nem jutott már s az apró héringekre vetették ki hálójukat. Mert így dolog nélkül, az asztal mellől, vagy a kávéház ablakai mögül is, csupán szóval, a bőrték reszkirozása nélkül is busás jövedelemhez jutnak.

Tudjuk azt is, hogy a kereskedelem nagy részét egész Oroszországban a zsidóság monopolizálja. S a ki olvasta Tissot munkáját az oroszok életéről, meggyőződhetett róla, hogy nemcsak Magyarországon van rá példa, hanem a zsidó boltos és korcsmáros krétája duplán fog. Mit tudja az a buta muzsik, hogy miként csapta be őt a vutki nagylelkű hordozója, csak azt látja, mikor hazikójtá dobraütik s annak a birtokába kerül, a ki a magaszörű sze-

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCAJA.

Péterke.

Péterke volt a neve az uradalmi kertész kis fiának. Sánta gyerek volt és mivel az acélinas béresporontyok sohasem vették be magu közé, magába vonult kis külön lett belőle. A csendes ajku és halvány arcu fiúcska egész nap egyedül ödöngött a kert bozótjában. A kavicsos utakon ott lehetett látni a keskeny csapást, amelyet béna lába szántott. Többnyire láthatatlan volt, de ha olyas valaki szólította, akit szeretett, akkor egyszerre előbujt a bokrok közül, olyan helyen, ahol a legkevésbé várták, mint a szelidített kis borz. Verőfényes napokon a veteményes kert végében, a napraforgók körül lappangott. Ezt a furcsa virágot felette szerette és csodálta. Ha meg fújt a szél, akkor a nagy vadgesztenyefák alá vette magát, amelyek úgy zugtak, mint az óriás orgona.

Volt Péterkének, aki a maga módja szerint sokat elmélkedett, egy titkos bálványképe: az uraság Lenkéje. A kisicány minden öszszel a szülei társaságában néhány hétre a puszára jött és ilyenkor bizony ügyet sem vetett a sánta kertészfiura. Egyébként is nagyon előkelő városi hölgyecske volt; selyemszalaggal az arany hajsörényben, hófehér ruhában kényeskedett és ámulatba ejtette a ház barátait elmes és csipős megjegyzéseivel.

És volt Péterkének egy mesésen merész vágya. Azt szerette volna, ha ő a Lenke testvére

lehetett volna és ha egyszer kezén fogva vezethette volna, úgy, amint azt jönevélésű uri gyerekeknek látta. . . Nem sejtette ugyan hogyan teljesülhetne az ő kívánsága, de azért nagyon szeretne volna, ha teljesülhetett volna.

A kert fölött, a repcéföldiken túl, szelid lejtőjü, alacsony domblánc zárta el a láthatárt. A dombok tetején hosszú jegenyefasor vonult végig. Ott volt az uradalom határa. Péterke sohasem mert még oda fölmenni, mert az édesapja azzal riasztgatta, hogy vesztet kutyja leskelődik a jegenyek alatt. Pedig a fiu szerette volna tudni, hogy mi van a dombokon túl. Olyasmit képzelt, hogy ott van a világ vége és hogy onnan le lehet látni a szédítő semmisségre.

Egyszer, egy tavaszi délután, amikor senki sem járt már künn a földeken, megemberelte magát és a zárkózott lelkü emberek hirtelen és makiacs elhatározásával nekivágott a lejtőnek. Hosszu és nehéz útja volt. Amint elhagyta a kertet, göczekével feltört szántáson kellett fölgigbicgni. Lassan és nehézkesen kuszott fölfele, mint a falat mászó katicabogár. Végül lihegve megállott a jegenyek alatt. Ekkor elkialotta magát nagy gyönyörűségében. Amit látott, az tündéralomba való volt. Alatta ingoványos rétek rültek el a messze láthatárig. A réteket elborította a tavaszi vadvíz. A nap lealdozó-félben volt és óriás, piros golyóként ült az égboltozat alján. A vitzükör aranyos és bitoros tűzfényben tündöklött és Péterkének egy pillanatra le kellett hunyia káprázó szemét. A fényözönben apró, fantasztikus szigetként kákabokrok feketéltek. A bitoros égboltozaton hatalmas kaput formáltak a

felhők; az égi kapu méhéből ragyogó fehér sugárküllök nyilataltak a zenit felé. . . Ameddig Péterke szemé elláthatott, egy teremtet lélek nem mozdult. Mélységes, szent csendesség volt köröskörül. A jegenyefák minden levele, a gyp minden fűszála olyan piros volt, mintha vérbe mártották volna. És a lesujtó, titokzatos nagy csendben, a nagyszerű ragyogás közepett, egy árva emberi szivecske dobogott ijedten és mégis boldogan: a Péterke szíve. Valami szép, valami szent és boldog dologra akart gondolni. . . Arra gondolt, hogy ha most mellette állana Lenke, akkor bizonyára megfogná a kezét, testvérenek nevezné és akkor ő nem is volna többet a sánta kertészfiu.

Később távoli kutyaugatást hallott. A vesztett kutyára gondolt és megszeppent. Sarkon fordult és kacszáz léptekkel lehaktott a kert felé, amelynek utjaira akkor már alkonyi árnyékok borultak.

Öszsz nem is járt fenn többet a jegenyek alatt. A gondolatai azonban egyre arra kalandoztak. Emlékezetében kimélyítette és kiegészítette a csodálatos esetenek képét. Most már úgy tudta, hogy a felhőkapun belül várost is látott, tornyos palotákkal és hatalmas kupolákkal, az aranyfényben ragyogó rónán karcsu pálmafák nőtek, alattuk hosszunyaku madarak és orrmányos állatoriasok békés csapatai vonultak. Ezek a képek valami könyvből ragadhattak meg az emlékezetében.

Az öszszel megint eljött az uraság és vele Lenke. Péterkét most persze már kitiltották a kertből, amelynek utjain a fehérruhás leányka repkedett, mint a pillangót vadászó Psyche. Al-

gény muszkák egész seregének ősi birtokába beült.

Tisztelet adassék azoknak a zsidóknak, a kik megértve a nemzet eszményeit, munkásai akarnak lenni a nemzeti talajnak. Nem szólunk róla, hogy őszintén te szik-e vagy nem őszintén. Vegyük a job-bik esetet! De az is bizonyos, hogy akkor, mikor Magyarországon a nemzeti eszme élet és halálküzdelembe indult, hogy ugyanakkor a jogtalanság szemétdombján virágzó kormányzó minsterpalántákat egész sereg zsidó támogatja és füstölí tömjénnel. Meggyőződésből teszi? Ugyan ki kérde tőlük a meggyőződést? Üzlet, egyszerű, de reális üzlet. a melyért pénz jár s a mely pénzt nem ígérük s az ígére-tet nem prolongálják, hanem fizetnek rögtön csengő aranyokban, a melyért rögtön fényesen berendezett nyomdát lehet felállítani Vészi ur, a magasztos férfi nem azért állott oda Fejérváry Jakabék bandájába nagydobosnak, hogy jutalmul önzetlenséget vágjon zsebre. Megtalálja a számitását ő is, meg a többi kis vészi is.

Igy megy ez Oroszországban is

Ezért olvasom aztán esodálkozva, hogy mikor a csöselék megtámadja az orosz zsidókat a rendőrség és katonaság azemet huny. A régi gyűlölet, melynek magvát maguk a zsidók vetették el, s melynek fáját ők maguk nevelték nagyra, így termi meg a maga mérges gyümölcseit.

Mindezeket pedig nem egyébrét mondtuk el, hanem csupán okulás szem-pontjából.

Templomszentelés Chicagóban.

Gröz Ferenc áldozópap egy esztendővel ezelőtt hagyta el szép hazánkat, hogy Chicagóban a magyar köztük sok fejérmegyei hívek plebánosa legyen. Egy esztendő alatt gyűjtött plebánia épültre, iskolára és templomra, sőt föl is építette azt és pedig egymás fölé, adu a plebánia, fölötté az iskola s legfölül a templom. A

konyhatkor Lenke a magyarofabokrok között egy-szerre szemben találta magát egy rongyos kis fiuvál.

— Hát te mit akarsz itt? — kérdezte gö gösen.

De aztán megismerte a kertész fiát.

— Ni, te vagy az, sánta Péter?

A fiú összeszedte minden bátorságát.

— Gyere velem, mutatok valamit!

— Mit?

— Olyat, amit sohasem láttál életemben. És más le látott még olyat. Megmutatom neked az aranyországot.

— Hol van az? — kérdezte Lenke kíváncsian.

— Ott fenn, túl a jegenyefákon. De ne mondd meg senkinek, mert másnak nem mutatom meg.

— Milyen az aranyország?

— A föld csupa fényes arany, az ég pedig csupa piros tűz.

— Házak is vannak benne?

— Vannak ám! a felhők fölött egész nagy város.

— A felhők fölött? És emberek?

— Vannak. Mind aranykoronát viselnek a fejükön.

— Lenke elnevette magát.

— Te bolond vagy! Te hazudsz!

— Gyere velem, majd meglátod, milyen szép. Sokkal szebb, mint gondoltad. De ne mutatom meg.

Oly komolyan mondta, olyan erős meggyőződés hangján, hogy a kisleány kíváncsi lett.

fölszentelést májusra tervezték, a kiűtött sztrájk miatt azonban csak októberben tartották meg. Sok érdekes dolgot tanulhatunk belőle s a „Magyarok Vasárnapja” után a következőkben ismertetjük:

Örömnappja volt a chicagói magyarságnak október 8-a, ekkor szentelte fel ugyanis fötsz. Guglei chicagói érsek ökszcellenciája a magyarok Nagyasszonya templomát. Mar a kora reggeli órákban érkeztek a vidéki vendégek, részint a templomszentelési ünnepély fényét emelni, részint pedig a bérmlás szentségeben részesülni. Fél kilenc orakor érkezett a templomhoz a South Chicagói Szent István Betegsegélyező Egylet tes-tületleg s innen a templomtól az ő vezetésük alatt indult el a kelet felől érkezett számos vendég az érsek ur főudatására; a St. és Cottage Grove Ave. n pedig csatlakoztak a mar ott vára-kozó egyletekhez és onnan a rezbanda és lovasbanderium vezetése mellett indultak a szép számban egybegyűlt egyletek és körülbelül 4000nyi embérsereg a Chicago Dauphin Park nevű depóhoz, a hova pontban 9 óra 40 perckor érkezett meg a magas vendégekkel a vonat. Mikor az érsek ur a vonatból kiszállt, riadó Wellcome, éljen- és tapsvihar fogadta. A rezbanda rázendített az American-ra és utána a magyar Himnusz-ra, melyek után a magas vendég kíséretével helyet foglalt a számára kirendelt díszhintóban, a másik díszfogóban pedig a konzulatus foglalt helyet kíséretével, míg a harmadikkal a hitközség négy képviselője. Most elindult a 24 tagú lovasbanderium, utána a hintók, ezek után a rezbanda, követve 24 megjelent díszesnél-díszesebb egylet, végül az egyleten kívül alakok, mintegy 3 ezereen. Ugy a Cottage Grove, mint pedig a St. Ave. n a villamos kocsk közeledése egy fél óra tel-jesen megakadt. A templom előtt felállított diadal-kapu alatt fogadták a fehérbe öltözött koszorús-leánykák szeretett főpásztorukat, előkun fötsztele-ndő Bró Mihály south bendi püchános úrral s ekkor egy kis koszorúsleányka, Sánta Andras leánya, szép szavakkal tolmácsolta a róm. kath. magyarság ragaszkodását egyháza, lelkiatyja és főpásztorá iránt, kérte ő ökszcellenciáját, hogy oly bizalommal és szeretettel legyen ez új ma-gyar egyház liver közé, mint bármely más már rég megalakult egyház hívei közé, hiszen mi is megmutattuk, ha bár nem is tudunk jól beszélni angolul, hogy Isten dicsőségét mi is emelni akar-juk és ha szerény hajlékot építettünk is dicsősé-gerre, de ragaszkodni fogunk hozzá s lelkiatyánk-hoz úgy, mint bárki más és be is akarjuk bizo-nyítani, hogy mi is számottevő nemzet vagyunk. Befejezven beszédet azzal, hogy „Isten hozta hív nyavához a főpásztort és Atyát”, elindult a magas

Nem itt ugyan neki, de megis utra kelt vele. Sokáig mentek, föl a lejtőn, tarlokon, friss szántáson végig. A leány fehér cipőskéje sáros lett, csipkés ruháját megtepte egy-egy bokor. Fél t is, faradt is volt, haza is kíváncskozott, az előtte bicegő Péterke fanatikus hite azonban bívós erővel vonszolta előre.

Még husz-három lépés, aztán fenn lesz- nek a jegenyefélnel. Akkor aztán lángolni fog az ég, ragyogni fog a föld és megfogják egymás kezét és testvéreként állanak egymás mellett a dicsőséges alkonyat ragyogásában.

Nem úgy történt. Péterkét rettenetes kiab-rándulás érte. Amikor lenéztek a donbról, az ég szürke volt, a föld pedig fekete. A láthatárt felhők borították és csak sápadt fényfolt mutatta, hol bujdosik a nap. Lenn a szürke mocsar fölött károgó hollárj vonult. Fenn pedig, a kopaszodó jegenyek közt, szomorúan sávoltott az esti szél. Oly jozan, oly rideg, oly szomorú volt minden.

— Nos, hol van az aranyország? — kér- dezte a libegő Lenke.

Péterke busan hajtotta le a fejet.

— Nem tudom.

— És hol van a város, hol vannak az aranykoronás emberek?

— Semhol semmi.

— Hazudtál! Szégyeld magad! Hazudtál!

— kiáltotta a kisleány.

Azzal bosszusan otthagya a fiút és egye- dül szaladt a lejtőn.

Péterke pedig sápadt arccal, könyes szem- mel és fájo szízzel bicegett utána.

(Almanach 1906.)

Herczeg Ferenc.

vendég a számára berendezett szobákba s ott egyházi ornátusba öltözvén, kíséretével fölment a templomba. Az oltártól visszafordulván, főpásztori áldását adta az egész közönségre. Áldás után kö- vetkezett a fölszentelés, melynek végével a fő- pásztor egy lelkes buzdító szónoklatot intézett a kath. magyarsághoz, bizonyítgatva lelkes szép szavakkal a templomok szükségességét, hiszen csakis a templomok és iskolák fejlesztetik a gyermekeket istenfélő katolikusokká, azokban tanulja megbecsülni az ifjuság és követni az éré- nyeket. A férfiak itt nyerneken enyhülést a heti jó- lyos munka után és itt kéri a Mindenhatót, hogy adjon nekik erőt és kitartást a szenvedésekben és itt adnak halat mindazok Istennek a veit jók- ert, kikben a vallás érzülete előlérben van min- denek feletti. Kötelesség vagytok, kedves magyar- jain, mindnyájan idetartozni, mert itt az Isten ígejét saját anyanyelveteiken hallgattjátok. Itt nyer- nek enyhülést az élet göröngyein elhévét büñ- sök. Itt nyerneken malasztot a szentségekben, hogy csakis a jut, szépet, nemeset követvén, üdvözü- hessenek. Boldog a ti édes hazátokban a róm. katolikus, mert volt nektek egy apostoli szent királytok, ki behozta az egész szép országban a róm. kath. vallást, azt javadalmakkal gazdagga- tette. Vannak ezen szent királytoknak még ma is követői, kik javaikról lemondva, azt az egyházak fenntartására adják, sőt még a kormány is támo- gatja a szegény egyházakat. Lássátok ez itt nin- csen, itt minden nemzelenk magának kell fenntar- tani ügyét. Azert en bizon el is mondhatom, hogy ti sokkal nagyobb javakkal lesztek meg- alva, mint öházi magyar testvéreitek, meri meg azok csak a kesz és lenyes templomokba men- nek imadkozni, addig ti kedves magyarjain fá- radsággal szerzett centjeteiken építetek templomot Isten dicsőségére, hogy abban a ti édes anya- nyelveteiken hallhassátok Isten tanítását. Szemei- tekbl látom, hogy ti fenn akarjátok tartani e templomot és biztos vagyok abban, hogy e szép magyar hitközség virágozni fog s magam is ki- vanom nektek, hogy virágozzék.

Ezután kezdődött az ünnepi szentmise, melyet fot. Gröz Ferenc plebános celebrált. Evan- gelium után fötsztelendő Bró Mihály south bendi plebános lépett a szószékre és lelkes buzdító beszédében előállította a kath. magyarok példány- képet, szent István első magyar királyt, kinek kövessék az athenai magyarok is példáját és akkor bátran elmondhatjuk első szent királyunkkal ha „Isten velünk, ki ellenünk.” Hasonlította az egyházat egy plántához, a mely, ha az üvegfalak között gondosan van ápólva, hirtelen fejlődik, de ha eltavoljuk körülé az üveg védőfalakat, a legkisebb vihar is eltöri, elhervasztja, míg ellen- ben az olyan plánta, mely kün a szabad termé- szetben kel és növekszik, ha lassan is hár, de biztosan és mélyen ereszti le gyökereit, melyek oly erőt kölcsönöznek neki, hogy a legnagyobb viharral is megbirkózik. Azon nezetének ad kife- jezést, hogy különösen itt Amerikában, a mely egyház már zsenge korában megpróbáltatásoknak van kitéve, az biztos alapra épül s meg fog küzdeni a legnagyobb viharral is; kéri azert a magyarságot, ne tekintsek azt, hogy távol van a templom, avagy, hogy nincs tonya, vagy talán, hogy a lelkipásztor izléstüknék nem félel meg; ezeket mind felre kell tenni és akkor ezen hit- község virágozni fog. És most te legnagyobb Anya, Te magyarok Nagyasszonya, Te, ki itt e szerény oltáron szeretettel terjesztet ki szent karjaidat felénk, taposd szét a te szerető magyar- jaid sziveben a rosszakarat kigyóját, fojtsd meg csirájában az egyház ellen terekvők szándékát, leborulva előtled, esdekelünk: kedves országodban, a mi szeretett magyar hazánkban megvédted magyar egyházadat az ellenségek ellen, bizalommal ajánljuk pártfogásodba ezen egyházat és mint edes hazánknak szeretett Nagyassz-nya vagy, fogadd hódolatunkat, végy kegyes pártfogásodba, légy itt a távolban a mi oltalmazó Nagyasszo- nyunk. Nézd mi is magyarok vagyunk mi is oly szeretettel, oly tisztelettel, oly bizalommal futunk oltalmad alá, terjeszd azert ki ránk is védő kar- jaid, fogadj minket is oltalmadba, véd meg a mi egyházunkat is az ellenségtől, hisz tudjuk azt, ha te bennünket pártfogolsz, szent fiadnál ügyünk, igyekezetünk áldva lesz. Buzdits bennünket dol- gunkban, áldozatkészégükben. Élétünkben és holtunk után vezess bennünket szent Fiadhoz!

Szentmise végeztével az érsek ur nyolcvan ájtatoskodónak osztotta ki a bérmlás szentségét, kikhez ismét buzditó beszédet intézett, hogy legyenek az egyháznak hű katonái, azért vették a Szentlelket, hogy bátorságot nyerjenek megvallani hitüket és ha kell, még érte verüket is ontani.

Bérmlás után ismét megáldotta szeretett főpásztorunk különösen a megbérmlaltakat és ezekkel együtt az összes magyarságot, mely áldás alatt a világegyház himnuszát énekelték a kántor a hívekkel és végül az összes nép az „Isten áld meg a magyart“ éneklése mellett kivonult a templomból.

Istentisztelet után az iskolateremben egy 25 terítékű díszbéd volt magyar fogásokkal és szivből eredő tüzes tósztokkal, melyek során mindenki örömteljes meglepetéssel hallgatta fűdő Grósz Ferenc plebános szép angol nyelven mondott pohárköszöntőjét. Az izletes magyar ételek és kitűnő magyar borok az összes angol vendégek tetszését megnyerték. Az egyletekről sem feledkezett meg a hitközség, ugyanis a templom melletti nagy sátorban volt bőven jó étel-ital és onnan hangzott „Galuska“ kitűnő hegedűzenéje, mely egész a késő órákig mulattatta a nagy számban megjelenteket.

Kirner Elek kántortanító.

UJDONSÁGOK.

— **Személyi hir.** Dr. Urozy Gyula székesfehérvári püspök, kegyelmesen kinevezett kalocsai érsek tegnap Budapestre utazott, hogy az ott tartandó püspöki konferencián résztvegyen. Ő Nagyméltósága esetleg ma visszaérkezik székvárosába. Valószínűleg azonban ő fogja celebrálni vasárnap a budapesti Szent István bazilikában az első püspöki misét.

— **A Fejérmegyei Gazdasági Egyesület közgyűlése.** A Fejérmegyei Gazdasági Egyesület E. hó 15-én tartotta igazgatóválasztmányi és őszi rendes közgyűlését báró Fiáth Pál elnökléte mellett. Az igazgató választmányi ülésén több folyó ügy nyert elintézését. A közgyűlésen a jövő évi költségvetés és munkaprogram lett bemutatva és elfogadva. Ezután volt az általános tisztújítás, melynek eredménye a következő: Elnök: Báró Fiáth Pál főispán, másodelnök: gróf Nádasdy Tamás, alelnökök: Köller Pál és verebi Végh István. Ügyvéd: dr. Szűts Andor, pénztárnok: A Fejérmegyei Takarékpénztár. A választmány tagjaiul a régi tagok lettek megválasztva, kivéve ill. gróf Zichy Nándort, aki helyett gróf Zichy Rafael választott meg.

A közgyűlés után az arató és cseléd strike ügyében gazda nagygyűlés volt, amelyen mintegy száz vármegyeri birtokos és gazdatiszt vett részt. A nagygyűlés határozatilag kimondotta, hogy a Fejérmegyei Gazdasági Egyesület által bemutatott munkás szerződést, a jövőben köteendő munkás szerződések alapjául az egyöntetűség szempontjából elfogadja, valamint a gazdasági egyesület útján kéri a Törvényhozást, hogy az 1898. II. és 1899. XLII. t. c.-ket revisionálja. Figyelmezteti továbbá a munkaadókat, hogy a szerződés teljesítését a munkakönyvekben esetről-esetre igazolják.

A munkás és cselédügy rendezése és állandó figyelemmel kísérése céljából egy állandó bizottságot küldött ki a nagygyűlés Köller Pál elnökléte mellett tagjai lettek: gróf Cziráky Antal, gróf Széchenyi Viktor, gróf Zichy Rafael, Lintner Sándor, Truka József, Grünfeld Jakab, Wertheim Armin. — A bizottságnak feladata a munkás és cselédmozgalmat állandó figyelemmel kísérni és a leendő intézkedéseket javaslatba hozni és előkészíteni. Ezzel a gyűlés délután 2 órakor véget ért.

— **A liberalizmus.** Ennek a hétfejú sárkánynak kitűnő jellemzését adta a napokban Rakovszky István néppárti országgy. képviselő, a ki következőleg pingálta le egy politikai beszédében:

— Három nap múlva — ugymond — évfordulója lesz november 18-nek, azon napnak, amikor, egy év előtt, végrehalábra lehullott az álarc a szabadelvű pártól, amely harminc éven át „boldogította“ az országot. Minő eszközökkel,

minő célokkal: bizonyítja a híres zsebkendő- eset. Ezen párt minden tette álnokság, minc'én törekvése rossz volt. Az országot, a népet orránál fogva vezette. November 18-ika fordulatot jelent Magyarországot politikai fejlődésében. Ezen a napon igazolódott be, hogy mi idén, amit a szabadelvű párt eddig tett: ámtítás, erőszak, félrevezetés. Ez a párt lehet szabadelvű, de a szabadság iránt a legkisebb érzékkel sem bír. Olyanokat cselekedett, aminőre a legnagyobb gonosztevő sem válaikozott volna. (Zajos helyeslés.) Megalapítója, Tisza Kálmán, áruállással kezdte s pártja szégyenben elbukott — egy piszkos zsebkendő lett a szemfedője. (Zajos derűtség.) A leütött kigyó nem tud meghalni mindaddig, míg a nap le nem nyugszik: a szabadelvű párt is olyan, végvonaglásban van már egy éve, de sem élni, sem meghalni nem tud, de majd lenyugszik ő neki is a nap. (Élénk derűtség.)

Szabadság, jólét és vallásosság kellene ahhoz, hogy egy nép boldoguljon. Hol láttuk ezeket a szabadelvű párt kormányzatában? Láttuk hirhadt választásait pénzrel, erőszakkal — nem itt, túl a Dunán, ahol a nép önérzetesebb, hanem az elhanyagolt nemzetiségi vidékeken. A nép jólétét havá fejlesztette a szabadelvű párt? A törvényeket úgy hozta, hogy a magyar, a keresztény földönfutó lett, az idegenek pedig márcólnapra meggazdagodtak. (Zajos helyeslés.)

Mi a liberalizmus? Tíz év előtt könyvekből akartam megtudni, de mindegyik könyv másként magyarázta. Tíz év óta a parlamentben öt szabadelvű kormányt követte egymást: mindegyik másként értelmezte a szabadelvűséget. (Derűtség.) Ezt azért mert újabb kísérletek történek az iránt, hogy a szabadelvű pártot újra életre keitsek. Hát ez ellen fel kell fegyverkezni minél előbb. (Hosszantartó zajos tetszés.) Tíz év előtt Vasváron hatóság elnézésével lehetetlennek tettek egy néppárti gyűlést: azóta fordult egyet a világ, mi ma itt vagyunk, de hol van a szabadelvű párt s annak akkori védői, a csendőrök, a privilegizált szabadelvűek? (Zajos éljenzés és derűtség.) Hol vannak az akkori záptojások? (Derűtség.) Kitént, hogy a liberalizmus nagy szédelgés. Mert aki a nép szeretetére, szívére, szükségleteire alapítja politikáját, annak sohasem kell félnie, hogy a nép köze menjen, mert megvédi őt a nép. (Zajos éljenzés.) Üdvözlöm e kerület néppárti népét, mert olyan képviselője van Buzáth Ferenc személyében, aki kezdettől fogva rendületben, oszlopos tagja a néppártnak. (Éljenzés.)

Ma a magyar alkotmány körül foly a harc, a nép szabadsága körül. Ebből a harcból a néppárt derokasan kivési a maga részét, de amellett egy percig sem tévesztí el eredetileg kitűzött célját: vallási sérelmeink orvoslását. (Zajos, lelkes éljenzés.) A népért tenni kell, nem igéni neki olyat, ami sok pénzbe kerül. Amit mi igérünk: a választójog kiterjesztése, az uszoratórvény revíziója, a létminimum, az eltított és eltagadott jövedelmek szigorú megadóztatása s ellenőrzése s még sok más: mindez nem kerül egy fillérbe sem, de a népen segít. (Éljenzés.) A néppárt ellen eddig minden párt harcolt, még a függetlenségi párt is, de ezzel nem törődünk. Tovább haladunk utunkon s ha minden keresztény polgár elszánt apostola lesz a néppártnak: e párt végre is diadalmaskodni fog!

— **Igaz is ám!** Majd elfelejtettük. A cokolustáknak vasárnap gyűlések lett volna, ha lett volna. Heteken keresztül hirdették, toborozták rája az elvtársakat. S hogy magukhoz és céljaikhoz teljesen méltók legyenek, fekete betűkkel sárga papírra nyomatták, mert hát ők ezentul nem nemzetközi szocialdemokrata párt, hanem Fejérvári-Jakab és bandája cég alatt szerepelnek. Ausztriát védik Magyarországon s az osztrák császár miniszterei a magyar alkotmány és népjogok ellen.

A gyűlést 10 órára trombitálták össze. Akkorra meg is érkezett egy kis jakab Pestről, a kit edesapja után Gyuriáknak hívnak. Az épen nem tiszteletrémeltó testület, a melynek kétharmada éretlen suhancokból állott, hevülő lélekkel várta az orákulumot, a ki neki az igazság, bölcsesség és tudás patentirosszított csemegejét föltálatni fogja s látmoki lélekkel bevilágít a jövőendő haladás örvényeire. A szolnok urak azonban nem igen voltak meglegedve a publikummal. 100—150 embernek beszélni, mikor ők tizszer annyit

várnak, nem nagy mulatság, különösen mikor a hallgatók egy része csak kíváncsi és nem elvtárs, továbbá pedig, mikor elgondolták, hogy a megyeház előtt nagyon is ellenőrizhető az ő szereplésük s okos emberek is felülbírálhatják a hazudósáikat. Várakozási állományba helyezkedtek s várták az elvtársakat. A hallgató hallgatóság nézte a vezéreket, a vezéreket pedig a hallgató hallgatókat. Egyik negyed óra elmúlt a másik után s a gyűlés továbbra is csak ennyiből állott. A vezér urak szerettek volna a föld alá sülyedni, vagy legalább nem vezérnek lenni, hogy most ők szégyenszemre még a gyűlést sem tarthatják meg. Kinyukban a felhőket nézték aztán a hallgatóikat, a hallgatóik meg őket. Így mult egyik negyed óra a másik után. 11 óra tájban egy pár szem eső szerénykedett le a felhőkől. Nosza nyargaltak a cokolusta urak befelé a városba. Aztán előkapták az első nekik való kávéházat, az Ipar kávéházat s ott megtartották a maguk szűkkörü publikuma előtt, beavatatlanok hiányával a befagyott gyűlést. Hogy mit beszéltek, mindenki tudhatja. Dicsérték önmagukat, meg Kristófi és Fejérvári barátjaikat és legazemberezték mindenkit, a ki nem a bandájukba tartozik. Aztán pedig hazudoztak. Többek közt valami Zichy grófról (hogy melyikről, azt elfejtették bevallani) lóditottak hozzájuk méltó hallgatóknak, a ki megakarta vesztegetni a cokolusta urakat, hogy szereljenek le, de ők „önzetlenek“ s „tisztalelkűek“ levén, nem hajlottak a csabító szóra. A hallgatóság, különösen az inasgyerekek szörnyűködve hallgatták a rettenetes leleplezést és büszkén düllesztették ki a mellüket, hogy milyen puritán lelkű vezérekkel áldotta még őket az alvilág, a kik még a pénzt sem fogadják el.

Annyi azonban bizonyos, hogy Fehérvárott a cokolustizmusnak, meg Kristófi urnak is alaposan befüllegzett.

— **Elszámolás és köszönet.** A déli vasúti műhely dalegyesület által rendezett műkedvelő szimfoniaduson felülfizettek: Kauscher Béla, Havranek Antal 10—10 k., Komáromi Károly 4 k., Károly János 3 k. és Zalai Mihály 2 koronát. Így a felülfizetőknek, mint Bilkei István urnak a szindarab rendezéséért, valamint az előadott szindarabban közreműködő hölgyeknek is ez uton mond köszönetet a rendezőség.

— **Névváltoztatás.** Neprösszel Jenő helybeli illetőségű rácsalmási pénzügyőri fővigyázó vezetéknévet belügyminiszteri engedéllyel „Rónai“-ra változtatta.

— **Színházi műsor.** Micsey F. György színigazgató társulata szombaton este tartja első előadását. Ez alkalommal Troubadeur (opera) kerül színpadra. Az egész heti műsor a következő:

d. u. Gyerekasszony.
Vasárnap: este. János vitéz.

Hétfő: Hajduk hadnagyja. (Zóna)

Kedd: Csöppség. (Enekes vigjáték)

Szerda: Kornevilli harangok.

Csütörtök: János vitéz.

Péntek: Boszorkányvár. (Zóna)

Szombat: Hunyadi László. (Opera)

A műsorból következtetve ugylászik Micsey színigazgató leginkább bizik társulata énekes tagjaiban, mert a hetet operettekkel és opera darabokkal töltötte ki. A társulatot azonban oly rossz hír előzte meg, hogy mi nem igen bizonyunk sikerében. Mindenesetre csak meglegedésünkre szolgálna, ha az ellenkezőről győződhetnénk meg.

— **Az éjféli nap országából.** Az Alkotmány a következő sorokban ajánlja szerkesztőnk könyvét olvasónak: Ez a cím egy élvezetes megírt és cseppet sem bedácker-szerű utleírásnak, melyet Bilkei Ferenc, a „Fejérmegyei Napló“ szerkesztője írt meg és adott ki Székesfehérvárott. A könyvszerző Skandináviai utját tárgyalja könyved, világos modorban, inkább a novella, mint a földrajz stílusában, tehát amellett, hogy tanulságos, élvezetes olvasmányt is nyújt. A csinosan kiállított könyvecske 181 oldalra terjed, ára 1 kor. 50 fillér. Szerzőnek ez nem az első műve; néhány éve kiadott „Hét országban keresztül“ cím alatt szintén egy utleírásorozatot. Mind a kettőt melegen ajánlhatjuk nemcsak a felnőttek, hanem különösen a tanuló ifjúság figyelmébe.

A Magyar Állam, veterán kath. lapunk pedig a következőket írja: Az éjféli nap országából cím alatt Bilkei Ferenc, a „Fejérmegyei Napló“

derék szerkesztője külön kötetben is kiadta skandináviai utjából eredő uti naplóját. A felette érdekfeszítő és kedves kötetből mutatványt is adunk lapunk mai tárcarovatában. A minden ízében zamatos irályu szerző ezekben az utleírásokban szórakoztató és ismeretterjesztő olvasmányt nyújt s az aki e kedves kötetet megszerzi, bizonyára hálás lesz azért, hogy felhívtuk rá figyelmét. Ára 1 korona 50 fillér s a szerzőnél rendelhető meg Székesfehérvárott. Ugyane szerzőtől korábban megjelent *Hét országban keresztül* című könyv, mely Olasz, Francia, Spanyolországban, Marokkóban, Svájcban való utazását tartalmazza. 1 k. 50 fillérért kapható még.

Esküdtészeki főtárgyalások. (VII. Nap.) November 14-én az esküdtészeki főtárgyalások hetedik napján Varga Istvánné szül. Szabó Mária 24 éves, alsó-alapi illetőségű napszámos asszony ült a vádlottak padján. Varga Istvánné, aki öt év óta elválva él az urától f. évi október 15-én, hogy szegényét palástolja újszülött gyermekét megölte, oly módon, hogy az ártatlan csecsemőt egy kazalba rejtette, ahol az megfuladt.

Az esküdtészek a következőképp alakult meg: Elnök: Kecán Izidor. Szavazóbírák: Madarassy István és Siposs Sándor. Jegyző: Kratkovszky Imre. Vádatóság: dr. Mendelényi László kir. alügyész. Védő: dr. Schlamadinger Jenő. — Esküdtek: Antal Ferenc, Baur Mihály, Belák Ignác, Heckenast Kálmán, ifj. Hermann Károly, Knittel-hoffer János, Viniczay Andor, Lukáts László, ifj. Nobilek Simon, Patrovits János, Práger Fülöp, Verebi Végh István. Pótesküdt: Pittner József.

A bűnös anya előbb szegényével, majd pedig azzal próbált védekezni, hogy gyermeke halva jött a világra. Az orvos szakértők véleménye szerint azonban a gyermek halála csak később következett be.

Az esküdtek bűnösnek mondták ki Varga Istvánnét, mire a bíróság 3 évi börtönrre ítélte. (VIII. nap.) Az esküdtészeki főtárgyalások utolsó napján egy 15 éves fiú Stich Vencel szíj-jártó inas ült a vádlottak padján, szándékos gyújtogatás bűntettével vádolva. Stich Vencel ez év június 5-én felgyújtotta gazdájának Halasi Dezsőnek padlását, akinek ezáltal anyagban és az épületben 2000 korona kárt okozott.

Az esküdtészek a következőképp alakult meg: Elnök: Kecán Izidor; szavazóbírák: Madarassy István, Siposs Sándor. Jegyző: dr. Békés Gyula. Vádatóság: Hrabovszky Aurél; védő: dr. Szűts Gedeon. — Esküdtek: Antal Ferenc, Fekete István, Décsi Lajos, Heckenast Kálmán, Gyurkovits József, Laufenaucr Ferenc, ifj. Nobilek Simon, Flits Miklós, Patrovits János, Kun József, V. Végh István. Pótesküdt: Kovács Ferenc.

Stich Vencel beismeri, hogy a házat ő gyújtotta fel boszúból, mert gazdája ütötte-verte. A gyújtogatásra azonban azt állítja, hogy inas-társa Széles István bujtotta fel.

A tárgyalás folyamán kitént, hogy a vádlott ezen utóbbi állítása nem felel meg a valóságnak.

A vád és véd-beszédek meghallgatása után az esküdtek verdiktje bűnösnek mondták ki a vádlottat, mire a bíróság tekintettel Strich Vencel fiatal korára őt a javítóintézetben töltendő egy évi fogházra ítélte.

Kéménytűz. Kedden délután tűz volt a Háltér 9. sz. alatti házban, ahol kéményégetés folytán a padlás egy gerendája gyuladt meg. A kivevő tűzoltóság a tüzet csakhamar lokalizálta. A kár jelentéktelen.

Felültetett gyermek. Sirva állított be a napokban egy 13 éves gyermek Kuti Fülöp alkaptány hivatalába. Bárh Nándor, így hívják a fiút, kétségbeesve adta elő, hogy mikép szedte rá egy előtte ismeretlen ember. Folyó hó 13-án a budapesti lóvásár közelében, a hol szülei lakanak, álldogált, amikor egy ismeretlen ember megszólította, hogy vigyázzon a kocsjába fogott lovaira. A fiu eleget tett a kívánságnak. Rövid idő múlva visszatért az idegen és rávette a fiut, hogy üljön kocsjára, Székesfehérvárra hozza és itt jó állást fog neki szerezni. A gyermek hajlott a szóra, kocsjára ült és az ismeretlennel tegnap reggel Székesfehérvárra érkezett. A budai-uti Ósbudavár vendéglő előtt az illető megállította kocsját és leszállította a fiut, azt mondva neki, hogy a korcsmáros sógora, menjen be, egyen

amit akar, rövid idő múlva vissza fog jönni és akkor majd mindent kifizet. Bárh Sándor nem igen hagyta magát biztatni, bement a korcsmába és megreggelizett. Hasztalan várt azonban ismeretlen jóakarójára, az többé nem tért vissza. Végre a fiu sirva panaszkodta el a dolgot a korcsmárosnak. Így került azután a rendőrségre, a hol most élénken érdeklődnek az ismeretlen kocsiutalajdonos kiléte iránt. Bárh Sándor szüleit táviratilag értesítették fiuk hollétééről.

Eltűnt asszony. Mong Ignácné szül. Etl Katalin lovasberényi lakosnő folyó hó 9-én eltűnt lakásáról és azóta nyoma vesztett. Hozzá tartozói azt hiszik, hogy Mongné, aki beteg asszony, valami baleset érte. Személyreírása: 40 éves, középmagas, haja fekete, arca beesett, bőrszíne sárgás, szeméi sárgásak, szemöldöke fekete.

Szerencsétlen esés. Rezi Mihály inotai lakos a napokban Székesfehérvárról hazafelé tartott. Rezi, aki valószínűleg boros állapotban volt, a kocsin elaludt. Így történt azután, hogy lovai letértek az utról és a kocsi az ut melletti árokba döntötték. A szerencsétlen ember kiesett az ülésből és földre zuhantában jobb lábát és kezét törte. Rezi szintén hazafelé tartó fuvarostársai vették kocsijukra és szállították lakására.

Néhaj Fekete Ferenc hagyatékához tartozó Rácz-utca 1 szám alatti ház beültetett szőlőskerttel szabad kézből eladó.

Felvilágosítás nyerhető Nyári Gábor-némül Rákóczi (Kórház-utca) 4 szám alatt.

IRODALOM.

Imakönyv. Fra Angelico képeivel. Kiadja a Szent-István-Társulat, a Szent-István-Társulat kiadásában megjelent s itt jelzett imakönyvet a szó igaz értelmében hűzaggótlónak kell mondanunk. Régebbi imakönyveink tartalmilag is átdolgozásra szorultak; alakilag pedig a csak kissé emelkedettebb igényeknek nem feleltek meg, sem a nyomás, sem a díszítés, sem a kötés szempontjából. Nem is említve az imakönyvben a papir finomságát és a nyomásnak tisztaságát, külön ki kell emelnünk minden egyes lapnak remek díszítését. A szöveg ugyanis egy külső, halvány piros színben tartott, gyöngyök és ékek ügyes csoportosításából eredő rámba van foglalva. Ezen belül aranyonalak körítik a szöveget, melyek alul is egy egy oldalról arányos szélességű lécezetet zárnak körül és ezen lécezetben a legnevesebb és legfinomabb izléssel megrajzolt, változatos színekben gazdag, többszörös motívumokban egymástól eltérő gyönyörű virágfüzűek díszítenek. Az imakönyv díszítésére szolgálnak aztán Fra Angelico képei: a címkepen a Madonna, a szövegben pedig arányosan beosztva tizenkét angyal, Fiesolenak ezen remek alkotásai, minőket csak a menyország szemlélete revelálhat olyan nagy művészeknek, aki egyszersmind szent. Alkalmunk volt különböző példányokat megsejmelni és megcsodálni. A régi jó, nemes, nyugodt, szolid izlés mutatkozik mindenütt; a főléseges és az imakönyvet „ne nyulj hozzám” jellegével felruházó cífrázatok, kapcsok, sarkdíszletek s. b. egészen hiányoznak; látja, érzi az ember, hogy ez az imakönyv arra készült, hogy használja, mindig és sokat használja, forgassa az ember. A kötés anyaga finom, tartós bőr. A táblák kívül és belül — az árak szerint váltakozó — de mindig jó rajzu és finom kivitelű aranynomásokkal díszítettek. Ami első sorban jól esik, a szentimentalizmus teljes hiánya a könyvből. Ez oldalról semmi engedelmnyre sem bukkanunk a hölgyeknek sokszor megromlott, ürességbe elvezető, lágy, erőtlen, értéktelen és hamis pietizmussal szemben. Az imakönyv mindenkinek egyaránt megfelelő. Ezt az imakönyvet csak imádkozásra lehet használni. A táplálék, a mit a léleknek e könyv nyújt, erőteljes, egészséges, egészen a katolikus egyház életéből és életforrásaiból merített. Majdnem valamennyi egyházi imádság a maga eredeti valóságában föltalálható. Az imakönyv árai: 17. sz. kötés chagrinnőr, sima tábla préselés nélkül 16.50 kor. 18. sz. kötés maroquinbőr, sima tábla, préselés nélkül 20 kor. 19. sz. kötés maroquinbőr, sima tábla, moirée elő-

zék 23 korona. 21. a) számú kötés, maroquinbőr kötés arany monogrammal 20 kor. 21. b) számú kötés, maroquinbőr sima tábla aranykerettel 23 kor. 22. a) Maroquinbőr, sima tábla aranykeret, moirée előzék 26 kor. 20. b) sz. kötés maroquinbőr, eredeti mozaikbetét, moirée előzék 35 kor. 27. sz. kötés. Bagariabőr, sima tábla arany monogrammal 22 korona. A Szent-István-Társulat ezen imakönyvet egyszerűbb kiállításban is „Imakönyv a katolikus hívők számára” címen kiadta. A tartalom ugyanaz — de a nyomásnak díszletei, a képek és a díszlecezet — elmaradnak; egyetlen címkepen van, a Madonna. De az Imakönyv így is elég szép, s ami fődolog, egyformán jó. Ezen egyszerűbb kiadású Imakönyv ára köve 1.60—8 korona közt váltakozik. Az igazi kath. hitélet fejlesztése és ápolása érdekében is a legnagyobb melegséggel és igaz meggyőződéssel ajánljuk ezen új Imakönyvet minden katolikus hívő figyelmébe.

A keresztény köteleesség gyakorlása. Vallásos irodalmunk terén korszakalkotó esemény számba megy Rodriguez ez újabb kiadása. Mindenfelől keresték már s nem volt kapható. Tóth Mike, aszketikus irodalmunk atyamestere vállalkozott az újabb kiadásra, még pedig nem az 1871-i Kubinszky-féle kiadás egyszerű kinyomtatására, hanem Rodriguez szabadon átdolgozott modern kiadására. 1953 oldalra terjed a három vaskos kötet, finom papíron, remek nyomással és csak 7.75 kor. füzve, köve pedig 9 korona a szerzőnél, Kalocsán (Jezsuita-kollegium.) Szokás mondanivaló, hogy a szentírás után Kempis könyve a legbecsebbes lelkű kincs. Merjük mondanivaló, hogy Kempis után rang és elterjedtség szempontjából mindjárt Rodriguez következik. Tej ez a serdülő, mindennapi kenyér a kifejlett lelkeknek. Ismételve olvasható, anélkül, hogy belefáradnánk, vagy megunnók. Ehhez még kimeríthetetlen kincseshánya konferenciák, exerciti-umok, beszédek tartásához. Elévülhetlen mint Kempis és a szentírás. Olyan, mint az evangéliumi szántóföldben elásvott kincs, melyet ha megpillantott valaki, siet is azt megszerezni. Az új kiadás különösen iparkodott arra, hogy minden rendű és állapotbch keresztény igényeinek megfeleljen. Azért nem hiányozhatnak az a renházakból s kath. nevelőintézetekből. Nélkülözhetlen az egyházi pályán levő, vagy arra készülő egyének könyvtárában, megbecsülhetetlen értékű lelki kalauz minden lelki életre törekvő ker. lélek számára. Folyékony, ékes stylusáról, magyaros nyelvezetéről felesleges szólnunk, eléggé ismeretes az már Tóth Mike atya 30-át meghaladó munkáiból.

Nyilttér.*)

Nyilatkozat.

Tiringer és felbérelt büntársai nyilatkozatára csak az a rövid megjegyzésem, hogy az illetékes bíróságnak annak idején módjában lesz szavahihető tanuk kihallgatásával a tényállást tisztába hozni, az orozva támadó és Izinger dzsnokeuc s bírósági becsüs mögé rejtőző Tiringer eleve megrendelt tanui eskü alatt kilátásba helyezett előadását a kellő niveaura leszállítani, ezenkívül a becsüst meg arra is megtanítani, hogy az olyan ember a ki az egyik hatóság: a rendőrség előtt törőnt kihallgatásokon a szóban forgó esetről még mitsem tudott, később pedig a hírlapokban már eskü alatt is kész bizonyítani, a kifozozásokhoz hozzá szokott Tiringer igazát és hősies bátorságát (?) tisztességes embernek nem nevezhető

Lovagias felfogás szerint banditákkal párviaskodni nem szokás.

Székesfehérvár, 1905. nov 16.

Kubik K. Lajos

magánhivatalnok.

(*E rovatban küzlöttékört nem vállal felelősséget a Szerk